

14.02.2018

Данило С. Јаниќевиќ, адвокат
Ненад Д. Јаниќевиќ, адвокат
Ивица С. Димитриевиќ, адвокат
Мартин Насков, адвокат

АДВОКАТСКА КАНЦЕЛАРИЈА
ЈАНИЌЕВИЌ

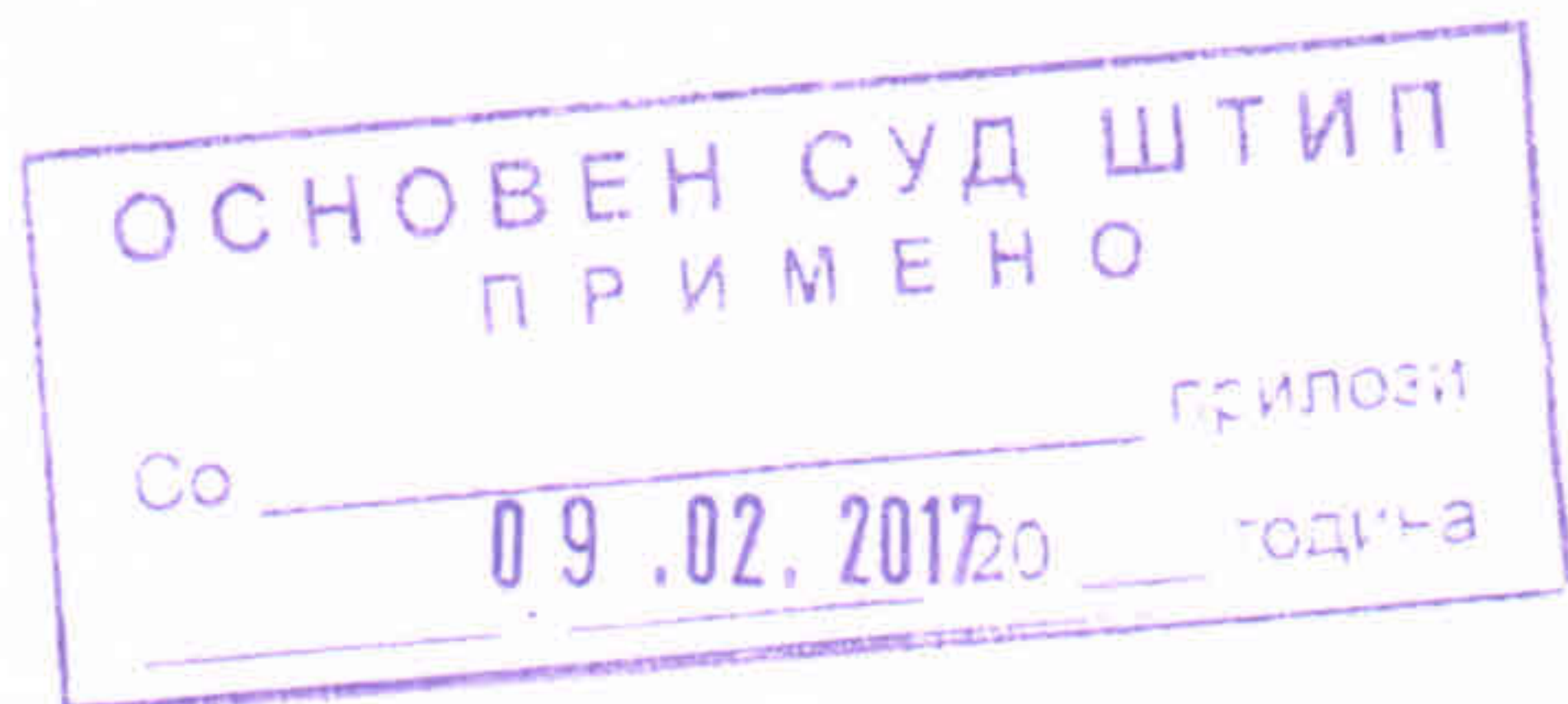
Врска: П4.бр.78/15

ПРЕКУ

ОСНОВЕН СУД ВО ШТИП

ДО

ВРХОВЕН СУД НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

ТУЖИТЕЛ: Владислав Михаилович Втулкин од Москва граѓанин на Руската Федерација, место на раѓање Украина 24.03.1976 година, со живеалиште на ул. Рхеиналлее 140 Дизелдорф Германија, со број на пасош 51 5268030, преку полномошници Ненад Јаниќевиќ и Љубица Пановска Стојановски, адвокати од Скопје, бул. „Кочо Рацин“ бр.38/1-5 Скопје, телефон 02/3166629, e-mail: janicevic.advokati@gmail.com

ТУЖЕНИ:

1. Винарска визба ИМАКО ВИНО ДООЕЛ Штип, ул. Генерал Михајло Апостолски бр.7-3 Штип, со ЕМБС 5096847 и ЕДБ 4029996110063, управител Верица Љуботенска ул. Ванчо Прке бр. Д2/А-9 Штип со ЕМБГ 1105955495004, e-mail: r.ljubotenski@imakovino.com.mk

2. Трговско друштво за трговија, производство и услуги ИМАКО ДОО увоз-извоз Штип, ул. Михајло Апостолски бр.34-5 Штип и ЕМБС 4805178, со ЕДБ 4029994108584, управител Ристе Љуботенски, ул. Михајло Апостолски бр.34-5 Штип со ЕМБГ 3003955490002

ОСНОВ: НАДОМЕСТ НА ШТЕТА

ВРЕДНОСТ: 1.915.458 евра

РЕВИЗИЈА

од тужителот Владислав Михаилович Втулкин од Москва, преку полномошник против пресудата на Апелациониот суд во Штип ГЖ.бр.380/16 од 23.12.2016 год. со која е преиначена првостепената Пресуда П4.бр.78/15 од 18.01.2016 год на Основниот суд во Штип, а со кое е усвоено тужбеното барање на тужителот Владислав Михаилович Втулкин

Откако еднаш беше усвоено тужбеното барање на тужителот, Основниот суд во Штип на ден 18.01.2016 год., по втор пат, донесе Пресуда П4.бр.78/15 со која тужбеното барање на тужителот Владислав Михаилович Втулкин од Москва Руска Федерација се усвојува, се задолжуваат тужените Винарска визба Имако Вино ДООЕЛ Штип и Трговско друштво за трговија, производство и услуги Имако ДОО увоз-извоз Штип на тужителот да му ја надоместат штетата во износ од 1.915.458 евра, со камата како е подробно наведено во цитираната пресуда, како и да му ги надомести трошоците на постапката во износ од 268.080,00 денари

ДОКАЗ: Пресуда П4.бр.78/15 од 18.01.2016 год. на Основниот суд во Штип

Незадоволни од пресудата останаа тужените кои на ден 01.03.2016 год. истата ја обжалиле, по однос на што тужителот даде одговор на жалба, по што на ден 23.12.2016 год. Апелациониот суд во Штип донесе Пресуда ГЖ.бр.380/16 со која жалбата изјавена од тужените Винарска Визба ИМАКО ВИНО ДООЕЛ од Штип и Трговското друштво за трговија, производство и услуги ИМАКО ДОО Штип се уважува, Пресудата на Основниот суд Штип П4.бр.78/15 од 18.01.2016 год. ја преиначил и пресудил на начин што тужбеното барање на тужителот Владислав Михаилович Втулкин од Москва- Руска Федерација со кое бара да се задолжат тужените Винарска визба ИМАКО ВИНО ДООЕЛ од Штип и Трговското друштво за трговија, производство и услуги ИМАКО ДОО Штип на тужителот да му ја надоместат штетата во износ од 1.915.458 евра со домицилна камата, како подоробно е наведено во цитираната одлука, го одбил како неосновано. Го задолжил тужителот да им плати на тужените на име трошоци на постапката вкупен износ од 167.836,00 денари, додека за разликата до бараните 218.167,00 денари, го одбил а тужителот дополнително го задолжил и со дополнителни трошоци за жалба да плати износ од 85.274,00 денари.

ДОКАЗ: Пресуда ГЖ.бр.380/16 од 23.12.2016 год. на Апелациониот суд Штип

Незадоволен од второстепената пресуда остана тужителот, кој навремено, односно во законски предвидениот рок од 30 дена од денот на приемот на второстепената пресудата изјавува ревизија поради:

- 1. Суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.14, а в.в. со чл.375 ст.1 т.1 а в.в. со чл.361 т.1 од ЗПП**
- 2. Суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од членот 343 ст.1 што е сторена во постапка пред второстепениот суд, а в.в со чл.375 ст.1 т.2 од ЗПП**
- 3. Погрешна примена на материјалното право од чл.345, а во в.в. со чл.375 ст.1 т.3 од ЗПП и член 360, член 365 став 2 и член 377 од Законот за облигационите односи.**

поради што му предлагаме на Врховниот Суд на Република Македонија да ја усвои ревизијата, второстепената пресуда да ја преиначи, жалбата на тужените да ја одбие како неоснована и да ја потврди првостепената пресуда односно второстепената пресуда да ја укине и предметот да го врати на повторно судење пред истиот суд.

ОБРАЗЛОЖЕНИЕ

1. Суштествена повреда на одредбите на парничната постапка

Со донесената пресуда Апелациониот суд во Штип сторил суштетсвена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.14 од ЗПП односно пресудата има недостатоци поради кои не може да се испита, а особено ако изреката на пресудата е неразбирлива, ако противречи сама на себеси и на причините за пресудата, односно пресудата

воопшто нема причини и во неа не се наведени причините за решителните факти, а за решителните факти постои противречност меѓу она што во пресудата се наведува за содржината на исправите и самите тие исправи.

Имено сега оспорената Пресуда противречи сама на себе, односно изреката на истата е во целосна противречност со образложението на пресудата. Така во изреката на пресудата судот навел дека го одбил тужбеното барање како неосновано, меѓутоа на стр.3 во претпоследниот пасус судот навел дека без оглед на тоа што судот не е врзан за правниот основ утврдил дека во секој случај настапила застареност од денот на последната уплата до денот на поднесување на тужбата.

Со тоа што во изреката на пресудата судот го одбил тужбеното барање како неосновано, а не и дека истото е одбиено поради тоа што настапила застареност, додека во образложението на пресудата дава вакво образложение за тоа зошто го одбил тужбеното барање, сметаме дека е сторена повреда на законот бидејќи ваквата пресуда е нејасна, конфузна, противречи сама на саеб и на причините наведени во истата. Поради ова пресудата не може да се испита, односно истата е неподобна за испитување поради што мора да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување.

Понатаму, **постои суштествена повреда на одредбите на постапката бидејќи пресудата нема причини**, односно во неа не се наведени причините за решителните факти. Од содржината на пресудата е видно дека судот не дал никакви образложени причини за носењето на ваква одлука, особено нема никакви причини во поглед на решителните факти, кои како такви воопшто не се утврдени. Имено, судот воопшто не утврдил врз основа на кои докази ја донел пресудата, односно врз основа на кои факти се заснова донесената одлука. Пресудата нема никакви причини, образложение за утврдени факти, а со истата судот ја преиначува првостепената пресуда која е со образложени причини на 8 страни во поглед на сите факти кои се од значење за правилно одлучување, и притоа првостепениот суд на два пати ја носи.

Тужителот, а сега ревидент, со ревидентните наводи го потсетува судот и истовремено дава оправдани истакнати ревизиони образложенија.

Имено, согласно член 1 од Договор за деловно техничка и финансиска соработка склучен на 13.11.2004 год. помеѓу тужителот и тужените, тужителот е содружник во двете друштва и тоа ИМАКО ВИНО ДООЕЛ и ИМАКО ДООЕЛ и тоа со 50% од вредноста на капиталот во кој се сметаат обртни парични средства визба во м.в. бти километар како и земјиште во кои е изградена и лозје на кое врши одлгледување на винова лоза, сопственост на друштвата, односно тужените и втората договорна страна се согласува првата договорна страна да пристапи како содружник со 50% од вредноста на капиталот во кој се сметаат обртни парични средства визба во м.в. бти километар како и земјиште во кои е изградена и лозје на кое врши одлгледување на винова лоза. Согласно член 2 од договорот, првата договорна страна – тужителот се обврзува да ги преземе сите обврски како содружник согласно ЗТД. Инаку како е наведено подробно неспорно е дека врз основа на ваков договор и врз основа на законот и добро дело на соработка и пројавениот интерес, договорните страни Ристо Љуботенски и Владислав Михаилович Втулкин содружници на Друштвото за трговија производство и услуги ИМАКО ДОО увоз извоз Штип, истиот го склучиле заради остварување на следните цели и тоа зголемување на производството, унапредување на трговски промет, освојување на повеќе пазари и остварување на поголеми финансиски резултати..

Постојаните содружници пристапиле и биле запишани во трговскиот регистар. Инаку друштвото се оснива на неопределено време па потоа основната главнина на друштвото содружникот Втулкин учествува со 49% од вкупниот оснивачки влог а инаку добивката на содружниците ќе ја делат сразмерно. Потоа со еднострана одлука на првотужениот и второтужениот а без никакво известување на содружникот, односно тужителот се променила основна дејност и запишана е дејност производство на вино.

На ден 11.06.2009 год. извршен е упис на промена на содружници и тоа во Винарска визба ИМАКО ВИНО ДООЕЛ Штип се запишани ИМАКО ДОО Штип и Ристе Љуботенски од Штип. На ден 31.07.2009 година повторно е извршен упис на промена на содружници на Винарска Визба ИМАКО ВИНО ДОО Штип и повторно е избришан содружникот ИМАКО ДОО Штип и како единствен содружник е запишан Ристе Љуботенски од Штип а тоа се гледа од одлуката која ја потпишуваат основачите видно од Историјат на промени од трговскиот регистар од 08.04.2013 год. Со преземените дејствија лицето Ристе Љуботенски неовластено извршил пренос од тужениот ИМАКО ДОО Штип на Ристе Љуботенски кој се јавува како единствен содружник на ИМАКО ВИНО ДООЕЛ. Инаку содружничкиот дел на тужителот и првотужениот, а согласно на изразена вредност на упишано со регистрација и со кои учествуваат, а како гласи и тужбеното барање за својот адекватен дел на тужителот, а инаку целокупните материјални средства во износ од 230.223.430,00 денари како и тековни средства, залихи во износ од 85.874.520,00 денари, а тужбеното барање изнесува 1.915.458 евра што е неспорно и од приложени докази и упишани права и обврски во регистарот. Со вакво неспорно тужбено барање а повредени права на тужителот ако ги подведеме на ствари каде влегува и недвижен имот а тужителот има свој адекватен дел на сопственост поднесе и предлог за обезбедување и донесена привремена мерка која е уважена со решение на Апелационен суд Штип ГЖ.бр.1102/13 од 13.09.2013.

**ДОКАЗ: Извештај за констатирана состојба на Економско правно биро НМ
Извештај бр.0905 -23/263 од 27.03.2013 год. на Економско правно биро НМ**

Од ова неспорно е дека тужителот поднесе и предлог за привремена мерка која е уважена со Решение на Апелационен суд Штип ГЖ.бр.1102/13 од 13.09.2013 год. со кое му се забранува на должникот да располага со целокупните материјални средства во износ од 230.223.430,00 денари како и тековни средства залихи во износ од 85.874.520,00 денари, како и му се забранува на должникот да ги оттуѓи и оптовари своите недвижности или стварни права запишани во негова корист со прибелешка на таа забрана во јавна книга или да ги даде во подзакуп. Се забранува на должникот да го продва својот удел во друштвото потоа се забранува на должникот да му исплати побарување или да му предаде предмети, како и забрана на должникот да прими предмети, да наплати побарување и да располага со нив како и да не дозволи од должникови сметки исплата на паричен износ за кои е дозволена привремената мерка а која мерка ќе важи до правосилно завршување на постапката.

ДОКАЗ: наведени првостепени Решенија како и Решение ГЖ.бр.1102/13 од 03.09.2013

поднесена кривична пријава против првотужениот и второтужениот и донесена правосилна и извршна Пресуда К.бр.429/15 од 25.12.2015 год.

Исто така поднесена е и кривична пријава од тужителот од 26.04.2013 год. поради основано сомнение за сторени кривични дела од страна на тужените, како и фактот дека тужителот прибавил од ЦРМ Инфорамција за економско финансиска состојба и скратен исказ од годишни сметки со оценка за работење од 2011 год. на Винарска визба ИМАКО ВИНО ДООЕЛ од која е евидентно дека се врши намалување на капиталот и материјални средства на друштво. Имајќи го во предвид фактот дека тужителот вложил свој капитал и тоа средства и опрема, а со кои поради пренос на уделот повеќе не можел да располага, ниту имал било каков пристап до финансиска документација на друштвото, на истиот како содружник му се повредени правата и обврските кои го регулираат односот и кои се во рамките на вложувањата. Многу важно е да напоменеме дека крајната цел во окончан договор за Деовно техничка и финансиска соработка каде се регулирани правата и обврските со договорно вложување во капиталот и како *ratio legis* можело да се подведе и мотивација на тужените па ако се земе и претворање на побарување во капитал и како овој институт финансиски механизам претставува замена на тужителовото побарување према друштвото и негово процентуално учество во основниот капитал на друштвото и тужителот станал содружник во друштвото, што е неспорно.

Бидејќи како што имал право да преземе контрола над управување на друштвото како и да учествува во неговиот профит, поред содружникот односно износ кој би се конвертирал или можноста да свое вложување и го наплати.

Кога сите овие одлуки се однесуваат а без претходни донесени пресуди на првостепениот суд каде е усвоено тужбеното барање на тужителот па и овие претходни без длабинско знаење и оригинални погледи дури да му се менува и статусот на тужителот, сопственик на адекватен дел во сопственоста и упишано во јавни книги, регистар на основање на друштво да судот му ги ускратува сите права а да не истакне бар некои замерки на тужениот.

Како тоа тужениот со поднесена тужба на тужителот и пред тоа со поставки со поднесени времени мерки до судот и изричита законска интервенција бидејќи од страна на тужениот во постапките а треба да се има во вид овие пресуди што се може да има да неправилно и од страна на судот и одредени услови на побарувањето (рок на доспевање).

Како *ratio legis* се појавува во 2009 и кога првотужениот кога почнал да се ојачува и склучува одлука со второтужениот со пристапување и кога овој договор не е ни раскинат а што се докажува и кога тужителот поднел тужба за долг а тужениот за поништување на договор па што Основниот суд во Штип по поднесена тужба на тужителот донел две одлуки со кои се усвојува тужбеното барање на тужителот и а сега Апелациониот суд со преиначување на Пресудата на Основниот суд во Штип П4.бр.78/15 од 08.01.2016 год и во изреката па ако се има и во предвид дека оваа пресуда е донесена на ден 23.12.2016 год. и се повикува да побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП па и во доказ на поднесена жалба на тужените од 01.03.2016 год.

Земјаќи овие две паралелни пресуди на првостепениот суд па истакнато за рокови на застареноста и за прекин па во овој контекст кога првостепениот суд правилно утврдил, дал оценка и заклучил и по однос на тужбено барање кое е оправдано, потоа дека странките се

договориле од заедничко работење и вложување на капитал па и според цитирани законски одредби имајќи во предвид и поднесени и издадена времена мерка за обезбедување по поднесени тужби и преземал што само се укажува дека приговор на застареноста кој е истакнат во жалбата на тужениот, а првостепениот суд не дал или погрешно толкува некои одредби на кои се повикува кои не се во склад со законот за застарување кога се има во предвид да второстепениот суд зима рок или толкува дека последните волжувања на тужителот согласно Извештајот од економско правно биро НМ се извршени во месец Август 2007 год. или како наведува некои правни оквири кои ниту се основани ниту ги имал предвид наведениот договор за Деловно техничка и финансиска соработка и вложувања на тужителот.

Неправилно второстепениот суд го зема, а договорот ниту е раскинат ниту престанал, па ниту сопственички дел па согласно како истакнува да од последно вложување поминале 5 години и да посочува уплата последна во 2007 година а тужба е поднесена во 2013 год. без да анализира и длабоко определува кога веќе имало и поднесени горенаведени и ријави и времени мерки пред судовите па не може да роковите за застареност да поминале.

Повреда на постапката постои и во смисла на чл. 343 ст.1 од ЗПП, според кој суштествена повреда на одредбите од парничната постапка постои, ако судот во текот на постапката не применил или неправилно применил некоја одредба од овој закон, а тоа влијаело или можело да влијае врз донесување на законита и правилна пресуда. Така со донесената второстепена пресуда судот постапил спротивно на чл.8 од ЗПП според кој кои факти ќе ги земе како докажани одлучува судот по свое убедување врз основа на совесна и грижлива оценка на секој доказ посебно и на сите докази заедно, како и врз основа на резултатите од целокупната постапка. Овде, на тужителот му е повредено право кога има правно дејство кога склучил договор за Деловно техничка соработка и согласно одредбите од чл.1,4 и 5 па потоа како и како и субјект на право кој му дава овластувања а согласно и на регистрираното друштво па и правниот однос и поради признавање согласно и ЗТД па и одредени прашања, па ако се земе и субјект на права и обврски а субјект и тужителот има и имотно право а се тоа е изразено во сопственост со тужените.

Инаку постои повреда на постапката и нејаснотии во нападната првостепена пресуда од страна на тужените па и кога само навел други основи за повреда на застареноста а дека се работи за тужителот како содружник, односно сопственик со тужените и тоа дека секој сопственик има право во граници на својот удел има право на заштита пема другите сопственици што се утврдува и од Договорот за деловно техничка и финансиска соработка па и основот произлегува кога двете странки во чл.1 од Договорот дека втората договорна страна, а тоа тужените со кои располагаат со капитал во кој се сметаат обртни парични средства визба во м.в. бти километар како и земјиште на кое се врши одгледување на винова лоза сопственост ИМАКО ДООЕЛ и ИМАКО ВИНО ДООЕЛ, па во истата се согласува тужителот да пристапи како содружни со 50% од вредноста на капиталот во кој се сметаат обртни парични средства и во исто време се обврзува да ги преземе сите обврски како содружник кој му припаѓаат по ЗТД и други прописи во кои се наведува да како содружник со 50% од вредноста на капиталот како и во чл.5 со потпишување на овој договор го прифаќаат ризикот од заедничко работење како и загуба и добивка од вложените средства кои ќе бидат еднакви за двете страни.

Овие факти па така со второстепена пресуда судот постапил спротивно на чл.8 од ЗПП според кои факти ќе земе како докажани и одлучил по свое убедување врз основа и грижлива оценка на секој доказ а посебно не утврдува за стекнување на сопственоста која е очита и потврдена со Договор за основање на ДОО каде и по ЗТД склучен помеѓу Ристе Љуботенски од

Штип и Владислав Михайлович Втулкин од Русија каде се објаснети и целите, предмет на договорот каде и не се предвидени рокови туку права на содружниците во друштвото како е објаснето и во чл.9 да има право: да учествува во распределба на добивка, да биде известен за работење на друштвото, во распределба на добивка, да биде известуван за работење на друштвото, да ги разгледува книгите на друштвото, како и начин и мерила за распределба на добивката и покривање на загубара и согласно одредбите од договорот одредбите во договорот да ја делат сразмерно, да реинвестираат во друштвото и др. Исто така е решителен факт иако лицето Љуботенски неовластено извршил пренос на уделот од ИМАКО ДОО Штип на Ристе Љуботенски кој се јавува како единствен содружник на должникот ИМАКО ВИНО ДООЕЛ Штип.

ДОКАЗ: Договор за пренос на удели од 30.07.2009 год.

Извештај бр.0905 -23/263 од 27.03.2013 год. на Економско правно биро НМ

Второстепениот суд не утврдил врз основа на кои докази ја донел пресудата нема никакви причини за утврдените факти туку само оквирно наведува членови, а ниту рокот кога почнува и тече, а само за напомена неправилно и го зима некој заставен рок од уплатата во 2007 год. кој овој рок и поединечни случаеви па и побарување од оваа спогодба не може да претставува повремено побарување туку сама околност и према закон за облигациони односи и основи дека се сосопственици па и понатаму ако се земе и прекинување на поднесена тужба или застарување се прекинува со подигање на тужба и со секоја друго дејствие па и рокови за подигнување на тужба и времена мерка. Затоа требало да бидат образложени па дури како било и барање на жалителот и наводите во изнесен жалба со која укажува на некои противречности а што сигурно ако се основани жалбени наводи и кога секој содружник односно секој има право на заштита. Меѓутоа образложува за некои поединечни случаеви па и побарување на оваа спогодба како да претставува повремено побарување дури и сосема нелогично па и противречно да ги утврдува како повремени побарувања и тоа кога да смета како капитал со последна уплата во 2007 година тоа не значи да како што заклучува второстепениот суд, а да во 2009 година поради што се регистрирани првотужениот и второстужениот, а тужителот сознава во 2013 година кога и поднесува наведени мерки пред судот и затоа и не стојат во ниеден случај застарени рокови.

Со второстепената одлука судот не извршил анализа и не дал образложени причини и нејасно да овака еднострана одлука да претставува и нејасно за роковите за застареност кога се има во смисол сопственост и посебни рокови кои се уредени а тоа би дошло само во случај со грижлива оценка а посебно и роковите за сопственоста.

Од овие причини сметаме дека се оправдани наводите во ревизијата за повреда на парничната постапка.

2. Погрешна примена на материјалното право

Со донесената пресуда второстепениот суд погрешно го применил и материјалното право.

Имено второстепениот суд ја преиначил првостепената пресуда застанувајќи на стојалиште дека тужбеното барање на тужителот е застарено, од причина што последните вложувања на тужителот согласно извештајот од економско правно биро компанија НМ Скопје

се извршени во месец август 2007 година, а тужбата за надомест на штета била поднесена на 12.10 2013 година. Заклучил дека од денот на последната уплата до денот на поднесување на тужбата поминал рок подолг од 5 години. Второстепениот суд исто така сметал дека интересирањето на тужителот кај адвокат за неговите права од договорот склучен со Ристо Љуботенски не ја прекинуваат застареноста бидејќи согласно член 377 од Законот за облигационите односи застарувањето се прекинува само со подигање на тужба и со доверителово дејствие превземено против должник пред суд или пред друг надлежен орган заради утврдување, обезбедување или остварување на побарувањето, поради што жалбата на тужениот ја усвоил, обжалената пресуда ја преиначил а тужбеното барање на тужителот го одбил како неосновано поради тоа што настапила застареност на побарувањето на тужителот. а согласно член 360 и член 365 став 2 од Законот за облигационите односи.

Сево ова дополнително што во Договорот за деловно техничка и финансиска соработка никаде не се предвидени крајни рокови од кои зависи и е врзано исполнувањето на истиот, туку напротив договорот сеуште е во правна сила, според што не може да стане збор за застареност на тужбеното барање. Договорот ниту е раскинат иако тужениот поднел тужба за ништовност која е одбиена што само се подразбира дека дејство на проток на рокот и нгово засметување второстепениот суд кога и не одредил дејство на нивниот однос па ниту одредби за некои одложени услови и кога правната работа престанува да важи што за конкретниот случај не може да се земе како второстепениот суд утврдува со вложување на тужителот.

Второстепениот суд погрешно утврдил дека настапила застареност на тужбеното барање на тужителот и дека во конкретниот случај нема прекин на застареност. Ова, од причина што Договорот за деловно техничка и финансиска соработка бил склучен на ден 13.11.2004 година, а тужителот и тужениот се договориле дека од заедничкото работење ќе го делат профитот по 3 до 4 години, откако ќе започне производството и ќе закрепне фирмата и истата ќе стане профитабилна, а кое нешто првостепениот судот го утврдил од исказите на странките во текот на постапката. Првостепениот суд утврдил дека во април 2008 година тужителот почнал да се интересира за своите побарувања односно за неизвршување на обврските на тужениот спрема тужителот, па се обратил во адвокатска канцеларија Поленак, каде што била повикана и Софија Нацева која претходно ги правела документите за соработка помеѓу странките во овој спор. Тужителот на ден 26.04.2013 година поднел кривична пријава против тужениот за оваа правна работа за кривични дела Злоупотреба на службена положба и овластувања од чл.353 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, Фалсификување на исправа од чл.378 ст.1 в.в. со чл.379 ст.1 т.1,2 и 5 од КЗ, Измама од чл.247 ст.4 в.в со ст.1 од КЗ, како и кривична пријава за Неизвршување на судска одлука од чл.377 ст.2 од КЗ, а поднел и Предлог за временна мерка Забрана на располагање со имотот на тужениот, која постапка по предлогот била завршена со решение за издадена временна мерка на Апелациониот суд Штип Гж.бр.1102 од 13.09.2013 год. со кое, како наведовме и погоре се забранува целокупното финансиско и материјално располагање на тужените, а тужбата, тужителот ја поднел на ден 12.10.2013 година.

Согласно член 350 од Законот за облигационите односи, застареноста почнува да тече првиот ден од денот кога доверителот имал право да бара исполнување на обврската, а согласно член 351 застареноста настапува кога ќе истече последниот ден од времето определено со закон.

Според член 377 од истиот закон, застарувањето се прекинува со подигање тужба и со секое друго доверителово дејствие превземено против должник пред суд или пред друг надлежен орган заради утврдување, обезбедување или остварување на побарувањето.

Второстепениот суд не го земал во предвид ниту фактот дека тужителот на ден 26.04.2013 година поднел кривична пријава против тужениот за оваа правна работа за наведените кривични дела, а поднел и Предлог за временна мерка Забрана на располагање со имотот на тужениот, која постапка по предлогот била завршена со решение за издадена временна мерка на Апелациониот суд Штип Гж.бр.1102 од 13.09.2013 год , а што се јасно изразени дејствија кои ги превземал тужителот пред суд во смисла на член 377 од Законот за облигационите односи, а со кои дејствија се прекинува застарувањето. Ваквиот факт кој доведува до прекин на застареноста и второстепениот суд несмеел да го занемари.

Судот не го земал во предвид фактот дека тужителот преземал и дејствија за заштита на своите права и тоа со поеднесување на временна мерка и забрана за располагање со имотот за што се донесени и соодветни одлуки од страна на судовите, според што во никој случај не може да има застареност на побарувањето. Сево ова дополнително што во Договорот за деловно техничка и финансиска соработка никаде не се предвидени крајни рокови од кои зависи и е врзано исполнувањето на истиот, туку напротив договорот сеуште е во правна сила, според што не може да стане збор за застареност на тужбеното барање. Договорот ниту е раскинат иако тужениот поднел тужба за ништовност која е одбиена што само се подразбира дека дејство на проток на рокот и нгово засметување второстепениот суд кога и не одредил дејство на нивниот однос па ниту одредби за некои одложени услови и кога правната работа престанува да важи што за конкретниот случај не може да се земе како второстепениот суд утврдува со вложување на тужителот.

Од друга старна пак, фактот дека Договорот за деловно техничка и финансиска соработка бил склучен на ден 13.11.2004 година, тужителот имал право да бара исполнување на обрската односно да бара 50% од добивката од вложените средства по истекот на 4 години од склучување на договорот односно од ден 13.11.2008 година како што впрочем било договорено меѓу странките а кое нешто го утврдил и првостепениот суд во текот на постапката. Од тука, јасно е дека рокот за застареност согласно законската одредба од член 350 од ЗОО започнува да тече од 13.11.2008 година, односно по истекот на 4 години од склучување на договорот, а не како што погрешно заклучил второстепениот суд дека рокот на застареност почнува да тече од август 2007 година односно од последното вложување на тужителот, што е сосема спротивно на наведениот член. Во оваа смисла наведуваме дека тужителот ја поднел тужбата на ден 12.10.2013 година односно еден месец пред истек на рокот од 5 години за застареност од што произлегува дека не настапила застареност на тужбеното барање.

НА КРАЈОТ ОСОБЕНО ЗНАЧАЈНО Е СУДОТ ДА ГО ИМА ПРЕДВИД ФАКТОТ ДЕКА НЕ СТАНУВА ЗБОР ЗА СКЛУЧЕН ДОГОВОР ВО КОЈ Е ОПРЕДЕЛЕН РОК, ТУКУ СТАНУВА ЗБОР ЗА ДОГОВОР КОЈ ПОСТОЈАНО ТРЕБА ДА СЕ ИСПОЛНУВА И ОД КОЈ ПОСТОЈАНО НАСТАНУВААТ ПРАВА И ОБВРСКИ ПА СПОРЕД ТОА СЕКОЈА ГОДИНА, СО ТОА ШТО ТУЖИТЕЛОТ НЕ Е УПИШАН КАКО СОСОПСТВЕНИК И НЕ ДОВИВА ОД ДОБИВКАТА КОЈА ЈА ОСТВАРУВААТ ТУЖЕНИТЕ ЗА НЕГО НАСТАНУВА/ МУ СЕ ПРЕДИЗВИКУВА ШТЕТА КОЈА ЈА

ТРПЕЛ И СЕУШТЕ ЈА ТРПИ, И ВО ОВОЈ МОМЕНТ ДОДЕКА СЕ ПИШУВА ОВАА РЕВИЗИЈА, ШТО ЗНАЧИ ДЕКА ВО НИКОЈ СЛУЧАЈ НЕ МОЖЕ ДА НАСТАПИ ЗАСТАРЕНОСТ НА НЕШТО ШТО ПОСТОЈАНО ПРЕДИЗВИКУВА ШТЕТА ЗА ТУЖИТЕЛОТ.

Кога се прочитаа и последни пасуси дека второстепениот суд разоткрива по претходни две првостепени пресуди каде е уважено тужбеното барање и како да немаат без длабинско анализирање и значење и оригинални податоци а се повикува на некои членови на застареноста кои би важеле ако би било побарувањето повремено или друго значење што во овој случај никако не може дури и статусот на тужителот му го менува а тој е сопственик на адекватен дел и упишан во јавни книги и на свои адекватни делови со тужените кои не престанале обврските со некој настан во 2009 година па и тој рок не почнува од тогаш туку и овој рок а признавање на тужителот се оние кога поднел до надлежни органи, односно судот, па и второстепениот суд па затоа ниту може да се завршува со некој рок од 2009 год. кога за реализација на тужителовиот адекватен дел и сопственички дел не може второстепениот суд кога не се впуштил и дубиозно да го менува и овој сопственички статус што и со законот ако е и право на тужителот впишано а што исто така да и согласно од спогодбата ниту биле предвидени туку одложени за остварување на своите права. Ова и од причина што јасни одредби на договорот не може да подлежат на некое толкување напротив да се применат како гласат. Ова и од причина кога требало да се истражи и заедничката намерка на договорните страни и сите одредби кои се опишуваат во членовите 1, 4 и 5 а кои имале во вид и кои и сами го потпишале. Во засновање на двостани договори должни се да се придржуваат на еднакви вредности и взаемни давања, па ако веќе овде тужениот и ниту го раскинале договорот ниту ја исполниле својата обврска ниту дејство и очигледно дека тужителот имал право да својот сопственички дел како содружник ако веќе е договорено а од друга страна и дошло до остварување до материјална и имотна корист па затоа, и кога било обезбедено па затоа и не е битен елементот па и рокот не е битен елемент.

На крај судот неправилно ги пресметува и трошоците на постапката кои се и погрешно утврдени да тужителот плати на тужените износ од 167.836,00 денари и потоа и на дополнителни што во секој случај и неправилно ги пресметува кога веќе тужбените барања биле уважени па и сосема би било оправдано и тоа да утврдува со анализа која веќе ја утврдувал првостепениот суд со Пресуда на Основниот суд во Штип од 08.01.2016 со која е уважено тужбеното барање за што исто така од наведени причини. Ова и од причина што јасни одредби на договорот не може да подлежат на некое толкување напротив да се применат како гласат. Ова и од причина кога требало да се истражи и заедничката намерка на договорните страни и сите одредби кои се опишуваат во членовите 1, 4 и 5 а кои имале во вид и кои и сами го потпишале.

Следствено на ова правилна и законита е првостепената пресуда со која е усвоено тужбеното барање на тужителот како во изреката на пресудата.

Од сето погоре наведено му предлагаме на Врховниот Суд на Р. Македонија, ревизијата да ја усвои, второстепената пресуда да ја преиначи, жалбата на тужените да ја

одбие како неоснована и да ја потврди првостепената пресуда односно второстепената пресуда да ја укине и предметот да го врати на повторно судење пред истиот суд и да ги задолжи тужените со трошоци по поднесената ревизија.

08.02.2017 год., Скопје

За тужителот

Владислав Михайлович Втулкин

АДВОКАТСКА ПУБЛИЦИТАРНИЈА
ЈАНИКЕВИК
Данило С. Јаникевиќ, адвокат
Невад Д. Јаникевиќ, адвокат
Бул. „Кочо Рацин“, бр. 38-1/5 Скопје
Тел. раб. 02/31 00 00; стан 02/31 379 11

**Прилог: полномошно во оригинал и уплатница за такса за ревизија во износ од 96.000,00 денари*

Трошковник:

1. За состав на Ревизија износ од 36.000,00 денари
2. За такса за одговор на жалба износ од 96.000,00 денари